

**Tête-à-tête tussen vakwerkmuren:
een makelaar vertelt**

Onder landgenoten

Negen jaar geleden verliet Eveline Belderbos (46) het drukke Rotterdam. Samen met haar twee kinderen ging ze in de Ardennen wonen. Met haar Limburgse partner Sjef Wanders (50) richtte ze BLIM.BE makelaars op. Uniek in zijn soort: een Waals vastgoedkantoor van Nederlandse origine.

Beroepshalve komt Eveline bij veel kopers en verkopers over de vloer. Ze weet dus wat er zoal speelt in Franstalig België. De hilarische, grappige, maar soms ook droevige verhalen verwoordt Eveline in deze column.

Op een mooie zomerse zondag zit ik in de tuin en blader door een oud Elsevier-magazine. Een artikel over het onderzoek van het CBS over het exit-gedrag van autochtone Nederlanders trekt mijn aandacht. Halverwege de tekst schrik ik op. "Bonsjoer madaam", roept een jolige Hollander vanuit een langsvarende kajak. "Goedemiddag", roep ik vrolijk terug. Gelukkig verrast dat ik zijn taal spreek, vraagt de man hoever het nog is tot Comblain-au-Pont, de afstapplaats. Ik vertel hem dat het nog ongeveer vijf kilometer varen is, wens hem een nog een plezierige dag en verdiep me weer in het artikel.

Ruim zes procent van de autochtone Nederlanders woont buiten de eigen landsgrenzen, waarvan de grootste groep neerstrijkt in België.

Nederlanders, zo lees ik, ontvluchten hun geboorteland vanwege de criminaliteit en de multi-culti-samenleving. Allemaal op zoek naar natuur, rust, ruimte, beter betaalbare woningen en meer gedisciplineerd onderwijs. De Ardennen zijn favoriet. Aan wat Nederlanders ontvluchten

met wie het niet zo goed zou gaan. Die zouden het hier niet redden, dacht de een. Er zou niets anders voor hen opzitten dan terug te keren naar Nederland, meende een ander. Het lost niets op om Nederland te verlaten vanwege problemen zoals oplichting of het ontlopen van schuldeisers, dan ga je hier toch weer voor de bijl, stelde een ander vast.

Voor ik me verder in het gezelschap meng, vang ik een gesprek op tussen twee dames die veel weg hebben van Martha & Thérèse, de typetjes uit de C1000-reclame. "Oh, nee toch, jullie ook al! Je bent de zoveelste", hoor ik de Martha van de twee zeggen tegen de sherrynippende Thérèse. "Dus jullie hebben ook een claim lopen tegen die aannemer? Die had in Nederland toch ook al forse schulden?"

Thérèse knikt. Dat had ze ook gehoord, ja. "Valt niets meer te halen. En wat dacht je dan van die tuinman? Vooruitbetaald, al maanden geleden, maar hij is nooit gekomen."

Thérèse is er vol van, want in al die jaren

triumfantelijk vertelde dat ze met hun verhuizing mooi konden ontkomen aan een paar Nederwaalse schuldeisers." Potverdomme, denk ik, ze hebben het over dat koppel dat mij nog courtage verschuldigd is voor de verkoop van wat hier blijkbaar doorgaat als 'dat Holy-moly Bed & Breakfast'.

Ik vertrok, want ik had weinig zin om een beetje leuk te socialiseren met lui die elkaar onhebbelijk de loef afsteken. Bovendien had ik aan dat gesprekje tussen die Martha en Thérèse al wel genoeg.

Martha en Thérèse... Ik ken ze niet en weet niet wat hun echte namen zijn. Ze zagen er in elk geval uit als goed geïntegreerde emigranten. Waarschijnlijk hebben zij hier, net als veel Nederlanders, een succesvolle onderneming. En ongetwijfeld hebben ze een eigen vriendenkring opgebouwd, zijn hun kinderen tweetalig en zullen ze hier voor altijd blijven wonen.

Maar soms lukt het niet, die emigratie. Die uitzonderingen komen dan voor de

'Hier in Wallonië hebben we de Nederwalen-dagen'

ontbreekt het hier, en wat ze zoeken is hier te vinden. Bovendien is de band met Nederland makkelijk aan te houden: internetverbinding activeren, schotelantenne aan de gevel, en klaar ben je. En voor Nederlandse boodschappen kun je gewoon naar de Albert Heijn in Maastricht. Lekker dichtbij.

Wil je in de Ardennen landgenoten treffen, dan kan dat ook. Zo worden hier in Wallonië 'Nederwalen-dagen' georganiseerd. Zelf ben ik daar ooit één keer naartoe gegaan.

Op de bewuste middag dat ik er was, werd er stevig geroddeld. Quasi zorgelijk gingen een paar landgenoten over de tong

dat ze hier woont, zegt ze, is ze nog nooit belazerd door een landgenoot. "Trouwens", vervolgt ze vol afschuw, "ken je zijn echtgenote niet, die dat Holy-moly Bed & Breakfast runt? Ze schijnt Reiki-master te zijn en ze *Zen-t* met veelbetalende depressievelingen."

Martha proest het uit: "Nou en of ik die ken! Ik heb daar nog eens op een matje gelegen onder walmende wierook in de hoop op *healing*. Wat een nagemaakte, semitherapeutische onzin was dat!"

"Wist je dat ze terug zijn naar Nederland?" gaat Martha verder. "Ze hielden een afscheidsfeestje, helemaal in de Holy-moly sfeer. Een kennisje van me is daar nog geweest. Het schijnt dat het echtpaar

camera's van televisieprogramma's als 'Ik vertrek', een kijkcijfertrekker die Nederlanders niet alleen in eigen land, maar ook hier in België aan de buis kluistert. Tikkeltje smullend leedvermaak: kijken naar de ellende waar emigrerende landgenoten mee de mist in gaan, en die je zelf bespaard is gebleven.

Er is vast te weinig stof om 'Ik kom terug' te maken, een serie programma's over de remigranten. Als dat programma er ooit wel komt, dan mag ik toch hopen dat de cameraman niet neergaat onder wierookdampen terwijl hij het verhaal van een teruggekeerde tuinman aan het filmen is.